

Mislim da občine, okrajni zastopi in kmetijska podružnica v Konjicah. Ali ti ne storijo za kmeta ničesar, samo za tržane skrbijo, kmeta pa marljivo plačevanje davkov prepuščajo; pomagal pa bi si v sili naj sam. Bog vedi, kedaj dobi pri nas vsaka občina vsaj po enega bika dobrega plemena, Konjice pa učenega živinozdravnika, da bi se škodljivo mazastvo enkrat zatrla! — Mnogo so si pa kmetje tudi sami krivi, zlasti tisti, ki po krémah denarje in čas zapravljajo, kder marsikdo večji davek plačuje, kakor pa pri gosposki! Krémam jim daje marljivo na „krajdo“ potem pa pride in pobere žito iz njive, grozdje iz vinograda, les iz gozda in živino iz hleva ali pa toži pri advokatu in sedaj zleti vse po bobnu. Ko bi kmetje menj v krème zahajali in menj pijančevali, pa več bralnih društev snovali in bolj koristne knjige in časopise prebirali — veliko boljše bi bilo na vsako stran! —

V Zrečah na Gračiču v premogovih jamah se je 12. junija zgodila velika nesreča. Lastnika jame, rodом Francoza, po imenu Sagnier, stanujoča v Ljubnici, prišla sta k delavcem. Eden gospodov se poda v jamo po lestevici; hipoma mu ugasne luč, njega pa dušljivi sopar brž zaduši, da pade v jamo. Tovariš se hitro za njim poda v jamo gledat, a tudi on pade mrtev raz lestevico. Delavci so hotli gospoda brž izvleči, pa tudi izmed njih je 3 zadušilo in eden že omamljen je komaj iz jame izlezil. Potem so delavci dobili veterinico in so škodljivi zrak izpuhali in mrtva človeka iz 7 sežnjev globoke jame potegnoli. Dva so pokopali v Zrečah, enega v Konjicah, oba gospoda pa so odpeljali v Trst. Bog jim bodi milostljiv!

Iz št. Jurja na j. železnici. (G. Vokaun — nasvet zastran pozebljenih trt.) Binkoštni pondeljek zbralo se je v našej šoli nad 50 kmetov iz tukajšne okolice v pogovarjanje in podučevanje v kmetijskih stvarih. Obče znani gosp. Jože Vokaun, vrli podpiratelj kmetijstva, nas je, kakor že večkrat, tudi danes počastil! Govoril je o koristi in pomenu kmetijskih predavanj, kmetijskih podružnic, km. zborov i. t. d.; skončavši svoj govor osupne vse poslušalce z nenadno prikaznijo, katero je iz zakotja potegnil — bili ste dve darili kmetijskega društva, poslani dvema zaslužnima kmetovalcema, katera že dolgo na tihem delujeta sebi v prid in drugim v posnembo. Prvi kmet Jakob Žvegler bil je za neutrudljivo izrejevanje drevja in kot marljiv živinorejec obdarovan s srebrno svetinjo širske kmetijske družbe; drugi kmet Janez Vrečko (Krumpl) pa za njegovo prizadetje in veliko skrb v čebelarstvu s 5 srebrnimi goldinarji. Potem povzame zopet gosp. Vokaun besedo, ter naklada na srca vsem poslušalcem važnost umnega kmetovanja, posebno v zdajšnjih časih! Priložnost je ravno nanesla, da je prišel na čebelorejo, ter očital kmetom njihovo neusmišljeno ravnanje s čebelami pri mučkanju, ter navel

lepo a žalostno pripoved v neki srečni družini, razdjani in uničeni po roparjih — ter spravil tako lepo v priliko, da so marsikomu solze igrale. Kmetje! ne mučite čebel, vsaj je tudi njim odločila previdnost konec njihovega življenja, pa ne da bi nam bilo treba jim nit življenja trgati. Vsak čebelar vé, da čebele v nekterih letih več, nego potrebujejo, naberejo in to jim tudi smemo vzeti, — brez umarjanja! Drugi razgovor je bil o pozebi trt. Gosp. Vokaun je nasvetoval, naj bi vinogradniki na to dobro pazili, da zdaj, ko po pozebi izpod lubja trta veliko mladik zažene, se vse nepotrebne odtrgajo ter le nekatere močne pusté, da te bolj zaženo in ob enem v jeseni do zrelosti pridejo, — ovače tudi prihodnje leto ni veliko pričakovati. Po končanem zborovanju so kmetje veseli odšli vsak na svoj dom. Grom topov in možnarjev se pri tej svečanosti ni slišal a donel je vsakteremu v prsih mogočni čut ljubezni in veselja do napredka. Središče in vodja vsemu pa je bil naš neutrudljivi gosp. Gust. Ipayic, doktor in predsednik kmetijske podružnice Šentjurske, kateri skrbi prav po očetovo za svoje rojake, ter žrtvuje mnogo v vsakem obziru za povzdigo kmetijstva in blagostanja našega kmeta. Hvala mu!

Od Device Marije na Ptujski gori. (Neveljavni srenjski sklepi.) Po postavi mora vsak človek, ki v konkurz ali krido zapade, iz srenjskega odbora, ako je njegov odbornik, brž odpravljen in na njegovo mesto drug mož za odbornika pozvan biti; kridatar ne sme več k posvetovanju v srenjskih zadevah več prihajati; njegov glas ondi ne velja nič; postava ga je izbrišala. Mogoče je, da marsikatera srenja te postave ne pozna. Pri nas na primer je že lani šiba konkurzna zadela jednega moža, ki pa še zmirom ravno tako kakor poprej zahaja k sejam srenjskega odbora in glasuje in sklepa, kakor pravi odborniki in se tudi pri računanju vzmes vtika. Toda taki srenjski sklepi so pred postavo neveljavni in noben srenjčan ni dolžen po njih ravnati se. Zato pa je dolžnost župana, da tukaj poskrbi za potrebsčine k veljavnemu posvetovanju in sklepanju srenjskega zastopa. Nadjamo se, da bo tudi naš sicer jako vrli župan to skoro storil in tistemu moževi pot skozi dveri pokazal, ki zarad kride že davno nima pravice sedeti v srenjskem odboru!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Okoli Planine na Kranjskem se bodo meseca septembra vršile velike vojaške vaje. Poveljnik jim bo general Pirker. — Število vseh brambovcev, ki so letos k vajam poklicani v celem cesarstvu znaša 169.000 mož; všteti so tudi 4800 ogerskih honvedov — konjenikov. — Novi načelnik generalnemu štabu baron Schönfeld baje govori za odpravljenje brambovcev, ker je njihova sedanja uredba predraga in brezkoristna. — Vojni minister Koller ostane, ker mu

svitli cesar niso pustili odstopiti. — Čehi so v Pragi izvolili narodnjaka Zeithamerja za mestnega župana; ustavoverno ministerstvo ga ni dalo po cesarju potrditi. — Minister Stremajer je iz Dunaja — tedaj tujca — nekega Mareža na Gališko poslal tamošnjih šol ogledovat, kar je Poljace silno razžalilo. — Nadvojvoda Albreht je odpotoval k Belgijskemu kralju in od ondot pojde k ruskemu caru v Ems. — Ogerski državni zbor je preložen do septembra in bo tedaj se posvetoval o novi postavi zoper grdo oderuštvo. Več kakor 10% ne bode smel nihče jemati. — Srbski poslanec Miletič je zahteval, naj magjarski ministri pomagajo Turka vkrotiti; da bodo Bosnija, Bolgarija in Hercegovina neodvisne dežele, naj se vstašem ne brani streljiva dovajati in Srbi in Črnogorci naj se ne zadržujejo od vojske zoper Turke. Magjari so se pri teh besedah Miletičevih kisló držali, ministri pa molčali. — Nova železnica se snuje iz Budapešta črez Subotico, Novisad v Semun. — Debrecein je poslal ministru Tizca-ju nezaupnico zavolj pogodbe z Avstrijo. Mesto Košice je tako na suhem, da ni bilo te dni niti krajarja v mestni blagajnici in mestnim pandarom se je plača ustavila.

Vnanje države. Ruski car in naš cesar se snideta 8. julija v Reichstadtu na Českem. — V Belgiji bile so volitve, pri katerih so liberalci in frajmavrerji propadli. To jih je tako razjezilo, da so začeli grdo razsajati, verne Katoličane pretepati, šipe pobijati, dokler jih ni policija ukrotila. Angleži pošiljajo vedno več brodovja in vojske na Turško in hočejo, ako Turčija razpade, pograbiti turško lepo brodovje. Romunija vleče s Turki in je Bolgarske vstaše iz romunske dežele izpodila. Srbi in Črnogorci še se vedno pripravljajo na vojsko. Hercegovinci in Bosnijaki so ponudbe sultanove zavrgli. Turške ministre Avni-pašo, Radšid-pašo je nek Hasan, adjutant umorjenega sina starega sultana ustrelil, ministra Kajzerli-pašo ranil in še 3 druge osebe usmrtil. Hasana so drugi den obesili. Tako sta tista ministra, ki sta starega sultana, jegovo mater in sina umoriti dala, tudi umorjena!

Za poduk in kratek čas.

Potovanje v Rim, Neapol in domu.

XLIII. Kedar je krvavo preganjanje rimskih Kristijanov prenehalo, so zapuščeno kapelico popravili in poznej spremenili v sedanjo krasno cerkvo blažene Marije Device. Že predcerkvišče ali atrium je s starimi pa jako lepimi mozajik-slikami urešeno, toda črez vse krasni so znotranji prostori cerkve. Dve vrsti starih, granitnih stebrov delite njo v 3 ladje. Prelepa tla kažejo, da so se z veliko umetnostjo vlagala. Strop je ves pozlačen in slikami ozalšan. Blizu prvega altarja visi težek kamen, kojega so rabeljni bili papežu sv. Kalistu na vrat obesili, preden so ga v globok studenec sunili. Zraven se nahaja še drug

kamen, ki je pa poškropljen s krvjo sv. mučenice Doroteje. Poklina, iz katere je nekda olje izviralo, je sedaj z železnim križevjem pokrita in nosi latinsk napis. V cerkvi je shranjenih 65 svetinj ali ostankov od različnih svetih oseb. Sv. Frančiška Romana je kaj rada v to cerkvo zahajala sv. obhajila prejemati. Nekokrat se je tukaj tudi blažena Marija Devica vernikom prikazala s svojim nebeškim detetom v naročju. Sv. Cenobij je ondi čudežno ozdravil mrtvoudnega človeka. Potem smo se daleč podali in smo obiskali cerkev sv. Cecilije. Pozidana je na mestu, kder je nekda stala njena hiša. Od te cerkve smo šli po čedni in široki cesti na hrib Janikul. Pij IX. so kraj steze dali nasaditi cvetlic in raznega drevesja, kar očesu sila dobro deje, ki se je že navolilo vedno gledati golo zidovje. Na bregu stoji cerkva in celo blizu pri njej kapela; v tej pa se vidi jama, kder je stal križ, na katerem je bil sv. Peter križan! Vernika navdajajo tukaj nepopisljivi občutki! Iz brega je čaroben razgled. V spomin na veliki cerkveni zbor vatikanski l. 1870 namenili so Pij IX. tukaj postaviti visok steber iz marmorja s primernim napisom. Toda Pijemontezi vzemši sv. Očetu Rim so pričeto delo zmotili. Steber je izdelan in shranjen pod ključem. Nek kapucin nam ga je pokazal. Lepo cesto, kojo so Pij IX. z dragim denarjem dali olepšati in ki je imela zvana biti: cesta Pijeva, so Pijemontezi prekrstili in jo nazivljajo z imenom starega prekucaha in grabeža Garibaldi-ja.

Drugi den — 18. apr. — bila je nedelja. Okoli $\frac{1}{2}$ 9 predpoldnom sem s težkim srcem vzel slovo od večnega mesta, slavnega Rima. Fijaker, ki me je spravljal na kolodvor, bil je po svetenje oblečen in konj sivec je nosil rudeče trake grivam vpletene, na glavi pa laške kokarde. Na kolodvoru sva se skoro trgala, ker je hotel imeti več plačila, kakor mu je po postavi šlo — jedna lira. Kdor tega ne pozna, ali se z surovim človekom trgati neče, tega ti lagodnjaki brž obrišejo. Sedaj zasedem vlak in urno zdrdram proč od Rima proti Civita-vecchiji. Kraj, po katerem sem se peljal, bil je tužen in zapuščen, okolica močvirna, z grmovjem zaraščena; jeni stanovniki so ptice, ribe in zverjadi. Vzmes se nahajajo prostorni pašniki, po katerih se živina klati brez pastirja. Okoli poldne smo došli v Civita-vecchijo. Mesto je malo, šteje komaj 8000 stanovnikov in slovi le zarad svoje morske pristaje ali luke za ladje. Tukaj so se večkrat že francoski vojaki izbarkali, poslani sv. Očetu na pomoč. Močni nasipi okoli mesta s kanoni nasajeni branijo sovražnikom vstop. Od Civita-vecchije naprej se drži železnica večjidel povsod morja. Potnik gleda tedaj na eni strani neizmerno morsko površino, na drugi pa žalostno puščavo. Ni videti blizu ne hrama, ne ljudi, le zastradane jastrebe lahko pogosto opazuje, kako visoko nad grmovjem plahutajo in prežijo na plen. Proti večeru smo se pripeljali do Pize, ki